

אוסי

הגעתי לכפר הנשיא, מורה שכירה, ובאחת מהפעמים כשחזרתי מביקור במרכז, חיכיתי בצומת ראש פינה (הצומת של פעם) לטרמפ להכנס לקיבוץ. אח שלי, בני, תמיד הזהיר אותי ואמר לי: את תעלי רק על רכב של הקיבוץ! זה ברור?! ובכן, הקפדתי להקשיב לו ולשים לב אם יש על הרכב את סמל הקיבוץ. לידי עצר רכב מהקיבוץ. התיישבתי באוטו, והנהג, שהציג את עצמו בשם אוסי אדלשטיין שאל אותי: **"מי את גברת צעירה?"** אני לא מכיר אותך.. הצגתי את עצמי והמשכנו לשוחח עד שהגענו לקיבוץ.

לימים, כשאורי ואני הפכנו לזוג, החליט אוסי לספר לנו שכבר באותה נסיעה לקיבוץ, הוא החליט שאני הבחורה המתאימה להיות כלתו, אשתו של אורי. אוסי היה אדם מיוחד במינו: איש נדיב ורחב לב, איש משפחה, שהנכדים היו בראש מעייניו. הוא הרבה לפנק אותם ולהעטיר עליהם מכל טוב, החל מעוגות שוקולד שהיה אופה להם ועד תחפושות פורים שהיה מתכנן חודשים מראש ומכין עבורם במו ידיו.

תמיד ידע להגיד את המילה הנכונה במקום ובזמן המתאים – תמיד ידע להחמיא – **ג'נטלמן אמיתי!**

בשנים האחרונות, אוסי הרבה לשכוח כל מיני דברים, אך את המפגש הראשון בראש פינה הוא לא שכח.

כמעט בכל מפגש עימו, כשהוא מנסה ומשתדל לזכור מה קורה, היכן הא נמצא, ומי הם הסובבים אותו, הוא היה מסתכל עלי, חושב קצת ואומר לי: "אותך אני מכיר, אני יודע מי את! אספתי אותך בראש פינה וכבר אז ידעתי ש.....". בערוב ימיו, נכנסה נלי לחייו ולחיינו. נלי הייתה לאוסי בת זוג נאמנה וחברה. יחד הם בילו, טיילו ונהנו מהחיים.

נלי, הפכת למלאך השומר של אוסי, טיפלת בו במסירות מעוררת הערצה. כיבדת אותו ודרשת גם מהסובבים אותו ומהצוות הרפואי לתת לו את הכבוד אש לצערנו אנשים במצבו לא תמיד זוכים בו.

נלי, אין לנו מילים לתאר את האהבה וההוקרה האין-סופיות שאנו רוכשים לך. ואין די מילים שיביעו את כל התודות המגיעות לך. אוסי זכה בך כחברת נפש נאמנה שרק מעטים זוכים לה בערוב ימיהם. אנחנו אוהבים אותך נלי והיינו רוצים מאוד שתמשיכי להיות חלק בלתי נפרד מחיינו.

ולך אוסי – אנחנו הילדים, הנכדים, הנכדות והנינה, לא נותר לנו אלא להתנחם
בחיים המלאים שחיית, בטוב שהשרית עלינו ובתפיסת החיים החיובית
המיוחדת לך
ולהתגעגע על שאינך יותר.

אתי

